

Polányi László

(Zalaegerszeg, 1925. 04. 03. – Balatonkenese, 1982. 08. 08.)

Összeállította: Polányi Péter

Dr. Polányi László okleveles mérnök a Székesfehérvári Közúti Építő Vállalat (KÉV) főmérnökeként sokat tett megyénk és régióink úthálózatának fejlesztésében. Szakmai felkészültségével, intelligenciájával, munkabíráásával jó példát mutatott a közútépítés szakembereinek. Gyakorlatias szemléletét az útépítés tudományában megszerzett elméleti alapokkal tette tökéletessé. Az útépítéstan szaktudomány műszaki doktoraként sokat tett az aszfalt pályaszerkezetek fejlődéséért, az útépítési munkák kiváló minőségű és jól szervezett végrehajtásáért, az építési munkavégzés gépesítéséért, az aszfaltkeverő gépek és útépítő gépláncok hazai telepítéséért korszerűsítéséért.

Szakképzés

Az általános (kultúr) mérnöki (mai nevén építőmérnöki) diplomáját a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen (mai nevén Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen) a nagynevű dr. Nemesdy Ervin, dr. Kerkápoly Endre, és dr. Kézdi Árpád pályatársaként 1948-ban szerezte. Az országban elsőként, 1964-ben szerzett szakmérnöki oklevelet, majd a „Hajlékony útburkolatok megválasztásának műszaki és gazdasági kérdései” címmel készített disszertációval, 1968-ban doktorrá avatták.

Munkahelyek, munkakörök

Első munkahelyén, 1948-ban a Zalaegerszegi Államépítészeti Hivatalban, tervező mérnökként helyezkedett el. Az ÁÉH átszervezése után, 1950 és 1954 között a Veszprémi Útfenntartó Vállalatnál építésvezetői beosztásban dolgozott, majd 1961-ig a székesfehérvári Közúti Üzemi Vállalat, későbbi nevén Közúti Építő Vállalat fő-építésvezetői, majd négy éven át osztályvezetői, s később, haláláig igazgatóhelyettes főmérnöki beosztásban

dolgozott.

Szakmai tevékenység

Munkáját az igazi kultúrmérnöki hozzáállás jellemezte. Ha kellett, geodéziai méréseket végzett, utat, hidat tervezett, aszfalt technológiákat dolgozott ki, céget vezetett.

A korszerű megoldások hazai meghonosításának egyik úttörője volt, számtalan újítása közül is kiemelkedik a műanyag hálóbetétes aszfaltlapok gyártási technológiájának kidolgozása. 1979-ben többedmagával szabadalmat nyújtott be az aszfaltelemek előregyártási eljárásáról, melyet 1982 májusában tettek közzé, de már csak halála után egy évvel jelenhetett meg.

Társadalmi tevékenység

Napi munkája mellett nemcsak a tudományos, kutatómunkára maradt ideje, de tevékenyen részt vett a Közlekedéstudományi Egyesület (KTE) vezetőségi tagjaként a szakma kiemelkedő eseményeinek szervezésében. Nem csak kiváló előadó, hanem a tollat is jól forgató szakemberek közé tartozott, a Mélyépítés tudományi Szemlének és az Útépítés-nek szerkesztőbizottsági tagja és rendszeres cikkírója volt. A KTE akkori legmagasabb kitüntetését a Széchenyi István emléklapett már csak halála után vehette át felesége.

Emberi értékek

Segítőkészségéről legendák keringtek: mindenki ügyes bajos ügyét úgy intézte, mintha a sajátja volna. Munkatársaival rendszerint baráti kapcsolatot is tartott, hétvégeken kollégáival kirándulásokat szervezett, bridzselt, tarokkozott, ultizott. Vállalati, baráti összejöveteleken, sőt gyermekeik házibulijain is saját, szellemes versikéivel lepte meg a hallgatóságot. Az iskolában latinul tanult, ezért könnyen sajátította el a francia és a német nyelvet. Szeretett olvasni, rajongott a versekért, Babitsért, Kosztolányiért, Szabó Lőrincért, s rendszeresen idézett tőlük.

Család

Becsületes, szerény, keresztény, családapaként egyidős feleségével együtt nevelték négy gyermeküket, akik közül a legkisebb az ő szakmáját folytatta. Apai tekintélye mellett, a vidám játékossága, nagyvonalúsága miatt gyermekei vágytak a társaságára nyaraláskor, kiránduláskor, rendezvényeken. A szabad szombatok bevezetése során még a házimunkából is kivette részét, a konyhában új ízekkel rukkolt elő. Bár sok mindenben kiváló volt, jól táncolt, korcsolyázott, úszott, focizott, de a barkácsolásban nem jeleskedett. Egy-egy sikertelen akció, egy ráütött mutatóujj vigasztalásaként Szerb Antalt idézve beszélt a „tárgyak rosszindulatáról”.

A maga csendes, szerény módján volt háttározott, erős egyéniség, átlagon felüli szellemi képességekkel, kifogyhatatlan energiával.

Ez a kívülről nem látható belső tűz, a mindig újabb feladatokat kereső örökös tennivágyás vitte el őt 57 éves korában 1982-ben. Az első szívinfarktusa után napra pontosan 10 évre, nyaralás közben, ál-mában, hirtelen, egy nagy sóhajtással távozott közülünk. Ezt a szörnyű pillanatot, a

nem jelen lévő gyermekei messze távolról is megéreztek.

Ottó atya a temetésén így búcsúzott tőle: A fák állva halnak meg.

Forrás: Útépítés c. folyóirat 1982